

**Posiedzenie Komisji ds. Legislacji i Rady Legislacyjnej
z dnia 23 września 2013r.**

I. Definicja „zawodu zaufania publicznego”.

Marta Strzelak:

Zawód zaufania publicznego został użyty w konstytucji ale nie ma żadnej legalnej definicji to znaczy że nie ma żadnego przepisu który by mówił zawód zaufania publicznego to jest to i to w związku z czym tą definicję wypracowała doktryna, wypracował TK i ja zebrałam kilka takich definicji :

1. prof. Sarnecki na bazie zawodu adwokata –jest to zawód polegający na obsłudze osobistych potrzeb ludzkich wiążący się z przyjmowaniem informacji dotyczących życia osobistego i zorganizowanych w sposób uzasadniający przekonanie społeczne o właściwym dla interesów jednostki wykorzystywaniu tych informacji przez świadczących usług. Wykonywanie zawodu zaufania publicznego określone jest dodatkowo normami etyki zawodowej, szczególną treścią ślubowania, tradycją korporacji zawodowej czy szczególnym charakterem wykształcenia wyższego i uzyskanej specjalizacji.
2. prof. Grabowski – zawody zaufania publicznego to zawody, których wykonywanie wiąże się ze świadczeniem określonych usług istotnych z punktu widzenia podstawowych dóbr jednostki, takich jak zdrowie, ochrona interesów majątkowych, dóbr osobistych i innych. Z wykonywaniem tych zawodów związane jest ściśle powierzanie przez tę osobę na rzecz której usługa jest wykonywana zakresu informacji istotnych z punktu widzenia jej interesów i co do których istotne jest zachowanie ich w sekrecie. No i tutaj bardzo dużą wagę przywiązuje z kolei do tajemnicy zawodowej, dlatego jednym z najbardziej istotnych obowiązków osób wykonujących zawód zaufania publicznego jest zachowanie tajemnicy zawodowej. Waga świadczonych usług uzasadnia także szczególne wymogi dotyczące kwalifikacji zawodowych. Konstytucyjne wyodrębnienie zawodów zaufania publicznego pozwala na ich bardziej restrykcyjną reglamentację, obowiązkowe zrzeszanie w samorządach zawodowych, które reprezentują osoby wykonujące tego rodzaju zawody i podejmują działania zmierzające do zapewnienia należytego wykonywania tych zawodów, zawsze jednak podejmowany w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.

Ja spisałam atrybuty zawodu zaufania publicznego ogłoszone przez Hausnera i Długosza na konferencji pt. „Zawody zaufania publicznego a interes publiczny.”, która odbyła się w 2002r., są to:

1. Powierzenie osobom uprawiającym zawód zaufania publicznego informacji dotyczących życia prywatnego osób korzystających z ich usług.
2. Uznawanie tych informacji za tajemnicę zawodową, która nie może być ujawniana.
3. Objęcie osób dysponujących taką tajemnicą immunitetem karnym zwalniającym z odpowiedzialności karnej za nieujawnianie informacji i tutaj to architekci by się nie mieścili.
4. Niepodleganie regułom hierarchii urzędniczej.
5. Samodzielność wykonywania zawodu, wyłączenie reguł podległości służbowej.

6. Występowanie sformalizowanej deontologii zawodowej.
7. Konieczność posiadania bardzo wysokich kwalifikacji zawodowych.
8. Stałe doskonalenie poziomu umiejętności, wiedzy fachowej.
9. Bardzo wysokie wymogi etyczne.
10. Wykonywanie zawodu nie dla zysku tylko dla spełnienia interesu publicznego.

TK z kolei dokonał też takiej subsumpcji tego zawodu zaufania publicznego i powiedział, że to jest przede wszystkim tak : wykonywanie odpowiedniej funkcji społecznych przez osoby należące do nich przygotowane, obsługa osobistych potrzeb ludzkich wiążąca się z przygotowaniem informacji dotyczącej życia osobistego i zorganizowanie zawodu w sposób uzasadniający przekonanie społeczne o właściwym dla interesów jednostki wykorzystaniu tych informacji przez świadczących usługi. Ustawowe utworzenie samorządu zawodowego, poddanie reglamentacji prawnej, posiadanie faktycznego wpływu na nabór kandydatów do zawodu. Zawody zaufania publicznego powinny być wykonywane w sposób zorganizowany a działalność przedstawicieli tych zawodów powinna cechować społeczna aprobata. Zawody te cechuje realne zaufanie publiczne, które budowane jest na podstawie przekonania o zachowaniu przez wykonującego ten zawód dobrej woli, właściwa motywacja, należyta staranność, wiara w przestrzeganie wartości istotnych dla profilu danego zawodu, pełne integralne respektowanie prawa zwłaszcza wartości konstytucyjnych. Potem sprawowanie przez samorząd zawodowy pieczy i nadzoru nad należytym i sumiennym wykonywaniem, prezentowanie odpowiedniego poziomu etycznego. Wysokie wymogi etyczne czyli nieskazitelnych charakter oraz przynależność do samorządu zawodowego.

To co można z tych definicji wyłuszczyć to przede wszystkim ten szczególny charakter więzi pomiędzy osobą sprawującą zawód zaufania publicznego a klientem i tej więzi nie mają inżynierowie budownictwa.

Piotr Rozen

Próba definicji zawodu zaufania publicznego została dokonana w projekcie ustawy o kontroli państwa nad samorządami zawodów zaufania publicznego. Do mnie osobiście trafiały trzy zasadnicze punkty na których była oparta ta definicja:

1. Zawód zaufania publicznego to zawód taki do którego wykonywania konieczna jest sformalizowana deontologia.
2. Pomiędzy usługodawcą a usługobiorcą występuje asymetria wiedzy to znaczy, że usługobiorca nie jest w stanie ocenić czy dostaje dobry produkt.
3. Elementem tego zawodu jest równoważenie interesu klienta z interesem publicznym.

II. Projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych- II transza.

Dariusz Kiński – przedstawił treść zgłoszenia, które skierował do komisji sejmowej w związku z zaplanowanym na dzień 24 września 2013r. wysłuchaniem publicznym dotyczącym ustawy deregulacyjnej.

We wskazaniach interesu, który zgłaszający zamierza chronić arch. Dariusz Kiński wskazał, m.in.:

- interes publiczny polegający na zapobieżeniu zmarnotrawienia nakładów państwa na wykształcenie rzeszy absolwentów wydziału architektury tj. zmarnotrawienia kapitału ludzkiego, które polega na utrudnieniu tym absolwentom dostępu do wykonywania zawodu architekta poprzez uregulowania prawne dopuszczające zawłaszczenie zawodu architekta przez osoby innej grupy zawodowej;
- interes absolwentów wydziału architektury zmierzającego do likwidacji bariery w dostępie do wykonywania wyuczonego zawodu;
- interes czynnych zawodowo architektów zmierzający do uporządkowania systemu prawnego, którego efektem będzie jasny rozdział zawodów architekta i inżyniera budownictwa oraz wyeliminowanie nieuczciwej konkurencji, opartej o brak posiadania odpowiedniego wykształcenia w dziedzinie architektury przez grupę zawodową inżynierów budownictwa a dopuszczoną do wykonywania zawodu architekta.

We wskazaniach rozwiązania prawnego o którego uwzględnienie zgłaszający będzie zabiegał D. Kiński wskazał:

1. Uwzględnienie jednego z dwóch proponowanych wariantów nowej konstrukcji art. 14 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane.
 - Pierwszy wariant zakłada zniesienie możliwości ubiegania się o uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej w oparciu o wykształcenie pokrewne tzn. nieodpowiednie oraz zniesienie możliwości ubiegania się o uprawnienia w specjalności konstrukcyjno-budowlanej i pozostałych w oparciu o wykształcenie na kierunku architektury.
 - Drugi wariant zakłada całkowite zniesienie możliwości ubiegania się o uprawnienia budowlane w oparciu o wykształcenie pokrewne.
2. Rozdzielenie zawodu architekta i inżyniera budownictwa poprzez unieważnienie uprawnień w specjalności architektonicznej w ograniczonym zakresie osób, które uzyskały je w oparciu o posiadanie wykształcenia pokrewnego tzn. innego niż kierunek architektury i urbanistyki oraz unieważnienie uprawnień w specjalności konstrukcyjno-budowlanej w ograniczonym zakresie osób, które uzyskały je w oparciu o posiadane wykształcenie na kierunku architektury i urbanistyki.
3. Korektę błędu polegającego na braku uwzględnienia w art. 14 ust.3 ustawy Prawo budowlane odmiennych wymogów w zakresie kształcenia architekta od wymogów w zakresie kształcenia inżyniera budownictwa.
4. Korektę błędu w art. 1 pkt 4 lit d ustawy deregulacyjnej dotyczącego luki prawnej polegającej na braku konieczności odbywania drugiej części praktyki przez osoby posiadające uprawnienia budowlane w ograniczonym zakresie, które ubiegają się o uprawnienia bez ograniczeń.
5. Skreślenie przepisu dotyczącego obowiązku ustalania wykazu zawodów technicznych w budownictwie z projektowanym art. 16 pkt 1 lit b ustawy Prawo budowlane oraz § 1 pkt 4 rozporządzenia MTBiGM w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.
6. Ujednolicenie zakresu prac projektowych i robót budowlanych poszczególnych uprawnień w ograniczonym zakresie do zakresu określonego w rozporządzeniu MTBiGM w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.

7. Korektę formalną w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów polegającą na uzupełnieniu definicji zawodu architekta i inżyniera o słowo „techniczne” i rozszerzenie definicji zawodu architekta o część definicji zawodu urbanisty jak też pozostawienie dotychczasowej formuły art. 8 pkt 11 oraz art. 33 pkt 11 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.
8. Korektę art. 5 pkt 5 ustawy deregulacyjnej polegającej na stworzeniu możliwości architektom przynależenia wyłącznie do izby samorządu zawodowego swojego zawodu podobnie jak ma to miejsce w przypadku inżynierów budownictwa.
9. Korektę błędu w ustawie deregulacyjnej polegającego na braku przepisów przejściowych dotyczących osób przechodzących spod pieczy izby inżynierów pod pieczę izby architektów.
10. Przywrócenie kryterium zabudowy zagrodowej w § 10 ust. 2 projektowanego rozporządzenia MTBiGM w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.
11. Kartoteka błędu polegającego na sprzeczności § 11 ust. 1 pkt. 2 projektu rozporządzenia MTBiGM w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie z art. 14 ust. 3 ustawy Prawo budowlane.
12. Określenie brakującego w rozporządzeniu wykształcenia dla specjalności architektonicznej do kierowania robotami budowlanymi.
13. Korektę błędu w art. 6 ustawy deregulacyjnej polegającego na niespójnym sformułowaniu przepisu art. 13d ust. 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu z jemu odpowiadającymi sformułowaniami w innych ustawach.

III.Prawo Budowlane- fotowoltaika.

Ustawa z 26 lipca 2013r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, w prawie budowlanym zmienia w art. 29 ust. 2 pkt. 16 zgodnie z którym zwolnione jest z pozwolenia na budowę wykonywanie robót budowlanych polegających na montażu pomp ciepła, urządzeń fotowoltaicznych o zainstalowanej mocy energetycznej do 40 kW oraz wolno stojących pomp ciepła.